

Aproximació a una companya i amiga

Lolita, com li diem tots, Dolores Huesca Argente al seu D.N.I., va nèixer a Navarrés un 9 de febrer de 1954. Vivia, fins anar-se'n a estudiar a la capital, amb els pares i una germaneta menor al carrer Cervantes en una casa senzilla amb les comoditats que en aquella època podien permetre's un empleat de banca com era son pare i una dona, sa mare, que a casa es dedicava a "sus labores" com es deia llavors.

Els seus pares la van dur a l'escola del poble on va cursar la primària i fins i tot va preparar les assignatures de primer de batxiller per presentar-se, com alumna lliure, als exàmens de l'institut als dotze anys. Llavors l'institut més pròxim a Navarrés era l'únic que hi havia a Xàtiva, l'INEM José de Ribera -perquè no era com ara que cada poble té el seu-, institut que acollia tots els estudiants de batxiller de varies comarques, entre elles la de La Canal de Navarrés.

A partir de 2n la xiqueta viva i desperta que era Lolita es tenia que alçar matí, prou matí, per agafar l'autobús de Granero -res a veure amb els còmodes autobusos d'avui- que recorria la comarca i així poder arribar a classe a les nou. Com que l'horari era de matí i vesprada, s'havia de quedar a l'institut a migdia a dinar i després de tres hores de classe tornar tard al poble per al l'endemà altra vegada el mateix. Com han canviat els temps i les actituds!

Als disset anys, quan feia COU, el primer curs que els xics i les xiques compartíem aula (això sí, el primer dia el tutor va fer seure a les dotze xiques que hi havia al COU-A juntes de dos en dos i no vam compartir pupitre, aquells vells pupitres de dues places) la vaig conèixer. Em va caure molt bé. Era agradable parlar amb ella, el seu somriure sempre a punt, la pell clara i fina, la melena llarga, disposta a ajudar i a animar tothom; no li recordo un mal gest ni una mala paraula ni un **no** quan li demanaves ajut. Per a més d'un company, que no s'atreví a dir-li res, era un somni. No la recordo enfadada en cap ocasió, no es donava cap aire, i això que era l'alumna més brillant, la que tenia millor expedient.

L'any següent, gairebé tots els que vam cursar aquell C.O.U (sols tres de 79 matriculats van suspendre, poc més o menys com ara) ens en vam anar a la universitat. Ella residia a ciutat vella amb les "germanes reparadores" ("reparadores, de què?" li feia broma un company.) En aquestos anys de facultat vam perdre un poc el contacte en estudiar diferent especialitat i no coincidir a l'hora de les classes. Però recordo una vesprada de berenar en casa de Paco Tortosa i una nit de falles que vam sortir junts uns quants companys de cou, les nostres primeres falles a València, amb eixa sensació de llibertat que experimentàvem en estar fora de casa, sense tenir que tornar a una hora fixada, en una gran ciutat, uns xavals "de poble".

Com que era (sempre ho va ser) una xica molt aplicada va acabar la carrera en cinc anys i va preparar a continuació les oposicions, i ho va fer al llit per culpa de la seua mala salut, oposicions que va guanyar a la primera i va començar a treballar a Almeria, després a Ontinyent i per fi va arribar a Xàtiva, a l'institut on havia estudiat de xiqueta. Allí troba antics professors que ara són els seus companys i es casa amb qui havia estat professor seu de matemàtiques en C.O.U., Juan Íñiguez.

A l'institut, al Ribera, ens retrobem l'any 83 i recuperem la nostra amistat juvenil. Han passat més de deu anys des que ens vam conèixer, però Lolita té les mateixes ganes de treballar, estudiar, animar davant els entrebancs, ajudar tothom que llavors, les mateixes il·lusions; les dificultats, els obstacles que es puguin presentar no són per a ella impediments insalvables; si tu poses alguna "pega", alguna reticència, ella sempre troba les paraules per fer-te veure que has d'anar endavant, que no pots quedar-te parat, que has d'actuar positivament. Són els anys de la reforma educativa, dels canvis polítics i socials, dels canvis en el model educatiu. Sense ser una convençuda partidària d'aquelles idees que ens han dut a aquest desastre educatiu que ara patim, sempre, en les converses privades o en les reunions docents, ens animava a treballar, a provar, a fer cursets...Davant les crítiques a tots aquells cursets vacus i inútils i falsos plantejaments

educatiu, Lolita sempre trobava alguna cosa positiva, un motiu per participar i aprendre, ningú ho sabia tot i tots podíem traure algun profit d'allò proposat pels que duïen la veu cantant en aquells temps.

En crear-se a Xàtiva l'institut Doctor Simarro, del qual ara celebrem els vint anys, decideix traslladar-se a aquest nou centre on ocuparà la càtedra de filosofia a la qual havia accedit uns anys abans.

A pesar de la seua salut delicada, a més de treballar estudia a la facultat l'especialitat de psicologia.

La seua vocació de formar persones la duu a ser mare, adoptiva en el seu cas ja que no pot ser-ho biològica. Té un fill, Víctor, en qui es volca totalment. Comença una nova vida, una nova experiència, que l'apassiona, que l'ompli de goig. No té temps més que per eixa criatura, a la formació de la qual dedica totes les seues forces, que amb el temps (tots ens fem majors) i amb la falta de salut cada vegada són menors.

Venen els moments pitjors, quan els xiquets no són tan menuts, es fan adolescents i es presenten en casa amb els problemes propis de l'edat i de l'època en què vivim; i perdem (la vida és desgraciadament així) amics molt estimats i la salut se'n ressent i ens dóna un fort colp del qual costa molt refer-se.

Eixe colp traïdor l'allunyà un dia del treball, d'allò que havia estat una de les seues passions, i la reté a casa, apartada de l'institut, de la docència, de l'educació que tant ha significat en la seua vida. Però ella és valenta i té un esperit fort, com ha demostrat tantes vegades, sortint-se'n sempre de les dificultats i superant els mals moments, i guanyarà al final. Les seues paraules recuperaran l'energia i ens tornaran a animar com en tantes ocasions, n'estic segur. La vida, que és un continu pujar i davallar, no s'ha acabat i Lolita trobarà també els ànims que tenia i transmetia a tots. No la veiem a l'institut i la trobem a faltar.